

[Ragnhild Andersen.]

lokale, blot man opnår dette, at her er der en særlig interesse for enkerne og de enlige mødre i lighed med, hvad der er f. eks. for folkepensionisterne.

For de enkers og enligstillede mødres vedkommende, som ikke har egentlig behov for underholdshjælp, idet de tjener til hjemmets opretholdelse ved arbejde uden for hjemmet, finder jeg det også stadig utilfredsstillende, at de for at få faderbidraget udlagt af det offentlige skal skele til, om deres indtægt nu ikke kommer op over de 7 000 kr. om året, som den er fastsat til i forsorgsloven her i hovedstaden og tilsvarende mindre i de to andre kommunegrupper. Det er en utilfredsstillende ordning, at kvinderne skal holde øje med, hvor meget de tjener for at være sikre på at få den smule børnebidrag udlagt, som dog stadig væk kun er en lille del af det, der skal til for at forsørge børnene. Efter min mening må vi nå til — og det ville glæde mig, om de kvindelige medlemmer af folketinget ville hjælpe med dertil — at det offentlige garanterer enhver udearbejdende moder, at hun i hvert tilfælde kan få faderbidraget udlagt af det offentlige. Det er dog lettere for det offentlige at ordne sig med eventuelt forsømmelige forsørgere. Jeg ved godt, at vi har adskillige af dem — det er vel ikke de fleste, men der findes sådanne — og hvad gør man i dag? Man overlader kampen med disse forsømmelige forsørgere, der ikke vil betale bidraget, til mødrene i samme øjeblik, mødrene ved flid og dygtighed og meget arbejde får en indtægt, der i København når op over 7 000 kr. Det er et ganske urimeligt forhold; det offentlige må have ansvaret for at inddrive pengene, hvis det er nødvendigt, og mødrene må have sikkerhed for, at de i hvert tilfælde får faderbidraget udlagt, således at de ved, hvad de har at holde sig til.

Jeg har taget disse spørgsmål frem, fordi min gruppe mener, at det er meget godt at give disse vanskeligt stillede kvinder 5 kr. mere hver gang lagt til de 90 kr., de har fået det sidste par år, men det kan ikke være tilstrækkeligt; selv om denne tikrone som supplement er velkommen, må der mere til, og jeg håber, at den

højtærede minister vil kunne svare mig på spørgsmålet om enkepensionen og på de andre problemer, jeg har rejst, således at vi kan nå videre frem også i denne samling til gavn for de vanskeligt stillede mødre.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den saglige behandling af lovforslaget.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen spurgte mig, om nu også alle de enlige mødre, som loven er bestemt for, opnår at få ydelsen i henhold til loven. Sagen blev, som det ærede medlem fru Ragnhild Andersen bemærkede, rejst forleden dag i folketinget, og jeg svarede, at jeg ville overveje, om der i det kommende cirkulære kunne gives mere præcis og effektiv vejledning, idet selve ministeriet i hvert tilfælde ikke i henhold til den tradition, der findes, kan opfattes som egentlig propagandacentral.

Det ærede medlem fru Else Zeuthen spurgte mig, om der kunne ventes en permanent ordning, således at vi ikke hvert år skulle stilles over for et forslag af denne karakter. Jeg vil hertil svare, at vi må bestræbe os for at finde en eller anden løsning, der muliggør en mere permanent ordning.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen var inde på tanker, der naturligt hører under enkepensionskommissionens arbejde, således spørgsmålet om oprettelse af særlige kontorer for enker. Der er selvfølgelig et meget vanskeligt problem vedrørende de unge og yngre enker, og det er ikke muligt at afstikke en linje her, medmindre den nedsatte kommission kan fremkomme med gode råd.

Enkepensionsspørgsmålet arbejder vi fortsat med i socialministeriet.

Erna Sørensen: Det var mindst af alt min hensigt at give udtryk for, at ministeriet skulle gøre propaganda for denne ydelse; men jeg finder det naturligt, at kommunerne gav en vis oplysning til de kvinder, som har denne ret efter loven, så at de kan udnytte den. Når jeg har rejst spørgsmålet, er det, fordi jeg har ladet mig fortælle, at de pågældende mødre ikke altid får ydelsen, fordi de